

Detectivii timpului

Volumul 16

Indicii secrete în Pompeii

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Cuprins

Împietrit	9
În orașul de lângă vulcan	17
Incendiul	25
O pulbere albă	36
Patru necunoscuți în noapte	49
Mulți dușmani	58
Umbra din terme	64
Dușmănie	73
Casa Faunului	80
Lupta din sufragerie	88
O discuție interesantă	95
Dictatorul și rodia	101
Un ultim mister	110
La piscină	122
Pompeii, orașul de la poalele vulcanului	125
Glosar	129

Kim, Julian, Leon și Kija – Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatică pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală Tempus, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănui în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Împietrit

– A fost incredibil de interesant! se entuziasmă Julian.

Stătea întins alături de Kim, Leon și Kija, pe care fata o cărase în poșeta ei, la bazinul din Siebenthann. Era o minunată zi de vară cu mult soare, dar, din nefericire, ultima zi de vacanță. Măine începea iar școala – cu două ore de matematică.

Însă Julian nu se gândea la asta. Prefera să se agațe de amintirile sale. Abia ieri se întorsese cu părinții săi din vacanță, pe care o petrecuseră la *Napoli*, vizitând și orașele antice *Pompeii* și *Herculaneum*.

– Vă spun, fraților, mai ales Pompeii a meritat! Când te plimbi pe acolo, zici că te afli în Roma antică. Mi s-a părut că timpul se oprișe în loc, continuă Julian.

– Da, cu siguranță că a fost incitant. Dar și mie mi-a priit vacanța. Am fost două săptămâni în Alpi și ne-am plimbat de la cabană la cabană, zise Kim.

Apoi îi aruncă Kije un ghem mic de stofă în care era cusut un clopoțel. Kija prinse ghemul și i-l trimise înapoi lui Kim, cu o lovitură de lăbuță.

– Serios? Întrebă Leon, care stătea întins pe spate, clipind des la lumina soarelui. Mie îmi place să fac sport toată ziua, dar să mă plimb toată ziua? Nu știu... Vacanța noastră all-inclusive la Mallorca mi s-a părut atât de grozavă! Nu am văzut o mulțime de chestii, ce-i drept, dar am petrecut cea mai mare parte a timpului în bazin și în mare!

Julian se sprijini în cot.

– Sună splendid. Dar Pompeii, pur și simplu, a fost ceva complet nou pentru mine. Imaginați-vă că vă plimbați printr-un oraș vechi de peste 2000 de ani! Și vedeți *terme*, băile romane din acele timpuri, precum și porți ale orașului, temple, vile, teatre și străzi, de parcă ar fi fost construite ieri.

Dintr-o dată, băiatul deveni gânditor. Dar a fost cumva și deprimant...

Kim îl privi surprinsă.

– Cum așa?

– Păi, când vulcanul *Vezuviu* a erupt, îngropând Pompeiiul și alte orașe învecinate într-o ploaie de cenușă, casele au fost distruse de bolovani de lavă și o avalanșă de tăciuni și foc a nimic totul, iar mulți oameni au murit. Aceste orașe pur și simplu au împietrit, fiind complet conservate. Mergând astăzi pe străzi, mi se părea de-a dreptul sinistru. Julian se lupta cu sine însuși – era tulburat.

– Ah, dar, așa cum am zis, a fost cât se poate de interesant!

Kim îi aruncă din nou Kijeii ghemul.

– Probabil că ai făcut multe fotografii, nu?

Julian încuviință mut.

– Mi-ar face plăcere să le văd, zise Kim. Dar știți ce mi se pare chiar mai incitant?

Băieții se uitară plini de curiozitate la ea.

– Ei?

Kim vru să spună ceva, dar Julian ridică mâna.

– Așteaptă, cred că știu ce ai în minte. Coborî vocea până la șoaptă. Vrei să facem o mică vizită în Tempus, am dreptate?

Fata dădu entuziasmată din cap.

– Exact! Hai să vedem Pompeiul tău în original, Julian!

Leon dădu drumul unui fluierat ușor.

– Muzică pentru urechile mele! Ce părere ai, Julian?

Julian își rulă prosopul.

– O idee foarte bună. Mi-ar plăcea să cunosc Pompeiul în-suflețit – cu oamenii care au construit acel oraș și au trăit în el!

– Perfect! exclamă Leon. Dar înainte ar trebui să ne mai documentăm un pic. Kim și cu mine totuși nu am fost în Pompeii.

– Exact, puțină pregătire nu are cum să strice, îl aprobă fata.

O oră mai târziu, prietenii se aflau în biblioteca străveche a mănăstirii Sf. Bartolomeu. Ca în celelalte rânduri, la ora la care veniseră ei, biblioteca era închisă pentru vizitatorii obișnuiți. Cum Julian avea cheia către tărâmul cărților, locul era doar al lor.

Kim merse în secțiunea cu cărți de istorie, Leon se uita în secțiunea învecinată la ghidurile de călătorie și Julian începu o căutare pe internet.

Și Kija? Ea se ghemui ca de obicei cât se poate de confortabil la locul ei favorit: pe pervaz. Stând acolo, cu ochii pe jumătate închiși, urmărea activitatea prietenilor ei.

– Auzi, Julian, când a fost de fapt erupția?, întrebă Kim, răsfoind o carte.

Julian se întoarce la ea.

– Pe 24 august, anul 79 după Hristos. Asta ne-a zis ghidul turistic.

– Hm, așadar clar trebuie să ajungem în Pompeii înaintea acelei zile – dar când exact? medită Kim cu voce tare.

Studia concentrată cuprinsul cărții sale.

Atunci Leon veni spre ei din secțiunea alăturată. Bătu mândru cu mâna pe coperta unui ghid de călătorie.

– Știți care era numele întreg al orașului Pompeii?

Julian și Kim clătinară din capete.

– Colonia Venere Cornelia Pompeianorum! exclamă Leon. Așa a numit *dictatorul Sulla* orașul. Colonia înseamnă oraș, Venera era zeița favorită a lui Sulla, *Venus*, zeița dragostei, iar cuvântul Cornelia face referire la numele de familie al lui Sulla, Cornelius. Foarte logic, nu?

– Azi nu s-ar mai putea da așa un nume unui oraș, opină Kim zâmbind. Ia uitați, am găsit aici un plan al orașului.

Se apleacă împreună asupra hărții.

– Splendid! exclamă Julian. Deja am fost peste tot.

Apoi le arată prietenilor locurile cu porțile orașului, termele și teatrul. Uitându-se la acestea, li se făcu încă mai multă poftă de vizitat Pompeiul.

Se adânciră din nou în lecturile lor.

– Hei, ştiaţi că Pompeii nu a aparţinut tot timpul Imperiului Roman? spuse Julian surprins. Ghidul nostru nu ne-a menţionat asta.

– Cum, Pompeii nu era roman? întrebă Leon.

– Da, nu a fost tot timpul, așa scrie pe acest site, confirmă Julian. În timpul *Războiului Social*, Pompeii s-a situat de partea oponentului Romei. Sulla a asaltat oraşul în 89 înainte de Hristos. Până la urmă, locuitorii s-au predat şi Pompeii a devenit în 80 înainte de Hristos o *colonie* romană şi a dobândit şi acel nume lung al lui Sulla.

Kim puse cartea sa înapoi pe raft.

– Mda, atunci ar cam trebui să hotărâm acum ce an să alegem pentru călătoria aceasta spre Pompeii.

– Cum ar fi anul 80 înainte de Hristos? sugeră Julian. Aş dori să cunosc Pompeiul antic, roman.

– În regulă, aprobară Kim şi Leon.

Julian se uită la Kija.

– Şi tu ce crezi?

Pisica se uită la el cu ochii săi de smarald, şi pentru un moment băiatul crezu că pisica îi făcuse cu ochiul. Apoi splendidul animal se ridică, sări jos de pe pervaz şi merse cu paşi neauziţi spre misterioasa Cameră a Timpului.

Julian zâmbi.

– Cred că ar trebui să plecăm!

Cei trei prieteni o urmară pe pisică şi în scurt timp se aflau în faţa raftului mare care putea fi mişcat pe o şină. În

spatele acestuia, era ascunsă Tempus. Unindu-și forțele, prietenii împinseră raftul greu la o parte.

Julian privi ușa întunecată cu inima zbatându-i-se în piept. Chipuri, litere și simboluri misterioase se puteau vedea pe aceasta. Ca de obicei, fu nevoie de câteva încercări ca să deschidă ușa. Julian știa că în spatele acestei porți stătea o lume a aventurii din care nu lipseau pericolele. Însă de data asta voiau doar să vadă un oraș roman antic. Ce putea să meargă anapoda? Ce se putea întâmpla?

Dar deja gândiseră de mai multe ori așa și nimeriseră în câte un caz exploziv...

Julian își îndreptă umerii și își făcu curaj. Totul urma să fie bine! Intră în Tempus împreună cu prietenii săi. Ceață albastră plutea ca de obicei în încăperea nesfârșită, a cărei dușumea pulsa ritmic ca un *metronom* uriaș. Lumina era slabă. Julian trebuia să facă efort ca să vadă contururile ușilor. Erau mii de uși, deasupra fiecăreia găsimu-se numărul unui an. Însă numerele anilor nu se aflau în niciun fel de ordine cronologică, fiind amestecate la întâmplare. Prietenii aveau de căutat poarta corectă – cea cu anul 80 înainte de Hristos.

Julian merse în frunte. În spatele său era Kim, ținând-o pe Kija în brațe. Leon era la urmă.

Nu aveau niciun plan, mișcându-se la voia întâmplării prin cameră. Dar ușile pe lângă care treceau erau mereu cele greșite. După un sfert de oră de hoinărit, Julian oftă. De fapt Tempus le dădea mereu câte un indiciu, un semn – dar de data asta ...

Deodată, Julian simți un uruit puternic sub picioare, podeaua începu să se cutremure.

– Ce ... ce-i asta? întrebă el nedumerit.

Însă Leon și Kim nu îi răspunseră. În ochii lor se citea frica. Kija micună plângător.

Dintr-o dată, pârâind și trosnind, se ivi o crăpătură îngro-zitoare în podea în fața lui Julian. Era plină cu o masă roșie ca focul, care făcea bulbuci. O căldură neîndurătoare se întindea cu iuțeală uluitoare.

E lavă, ca atunci când erupe un vulcan! observă Julian și se dădu înapoi.

– S-o ștergem! țipă și fugi încotro văzu cu ochii, urmat de prieteni. În timp ce fugea, Julian aruncă o privire peste umăr. Fisura se lărgea și venea în urma lor ca o dungă dințată. O clipă, lui Julian i se păru că erau urmăriți!

Privi din nou în față și se opri brusc. O ușă îi apăruse înaintea – și deasupra ei era numărul corect: 80 î.Hr.!

O altă privire în spate: riftul cu lavă dispăruse, pe jos se mai vedea doar o groapă.

Julian inspiră și expiră adânc. Apoi se concentrează pe ușă. Era roșie ca focul și avea pe margini dungi și șanțuri galbene ca soarele. Cine nu se uita cu luare-aminte ar fi putut crede că ușa era în flăcări.

Clanța era aurie. Julian puse mâna pe ea. Metalul era cald, aproape fierbinte. În regulă, gândi băiatul, nicio problemă, trebuie doar să îți păstrezi calmul. Se reculese și apăsă pe clanță.